

Даний розподіл свідчить про неефективність системи працевлаштування музикантів, адже більша частина з них взагалі не працює і не використовує свій людський капітал.

Працевлаштування серед представників академічної музики не відрізняється таким різноманіттям, адже тут зберігається традиційна схема професійного розвитку: музична школа, консерваторія, театр. Проблеми найму в цій спеціалізації пов'язані з непотизмом, що порушує об'єктивний механізм конкурентного середовища.

Досить популярним видом трудової реалізації музикантів обох напрямків є надання приватних уроків.

Поліпшити загальну систему працевлаштування музикантів можливо і необхідно за рахунок протекціонізму, щоб дати можливість вітчизняним музикантам розвинути ринок своєю продукцією. Важлива також боротьба з корупцією, що зробить дану систему максимально прозорою та об'єктивною. Трудова реалізація за допомогою мережі інтернет також має великі перспективи як в Україні, так і в світовому масштабі.

Література

1. Білик Д. Злиденні українські будні сучасної класики [Електронний ресурс] // Deutsche Welle. – 2010. – 18 квітня. – Режим доступу: <http://dw.de/p/MyXr> - Назва з екрана.

Гордієнко М. В., студ. гр. ЕП-13, Чумаченко О.С., к.т.н., доц.
Кіровоградський національний технічний університет

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ ХЛІБОПЕКАРНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Хлібопекарська галузь грає значну соціальну і стратегічну роль у житті суспільства. В сумарному обсязі продукції харчової промисловості України вона займає одне з провідних місць, а частка хлібопродуктів у раціоні населення складає 15 %, що підтверджує їх статус як основного продукту харчування. Традиційно цій галузі приділяють менше уваги, ніж іншим, але будь-які зміни, що відбуваються на ринку хліба і хлібобулочних виробів, впливають на економічне та соціально-політичне життя країни [1]. Отже актуальним завданням стає своєчасне виявлення проблем у функціонуванні галузі та визначення шляхів їх вирішення для забезпечення її подальшого розвитку та підвищення конкурентоспроможності виробництва.

В умовах негативних тенденцій у галузі 2008-2009 рр., зумовлених фінансовою кризою, уваги потребують питання подолання кризових явищ на хлібопекарських підприємствах, що дозволить збільшити обсяги виробництва, прибуток від операційної діяльності, наростити грошові потоки.

«Хлібний» ринок України на 99,9 % представлений продукцією вітчизняного виробництва. За останнє десятиліття в хлібопекарській галузі зафіксовано спад виробництва [1]. За даними статистики в Україні спостерігалось стійке зниження обсягів виробництва хліба та хлібобулочних продуктів ще з початку 1990-х років. Спад супроводжується ростом цін при зниженні рентабельності діяльності самих підприємств галузі.

Основною причиною падіння обсягів виробництва хліба стало зменшення його споживання внаслідок скорочення населення, зниження купівельної спроможності, більш економічного використання хліба, значного збільшення випікання хліба невеликими приватними пекарнями, пекарнями супермаркетів і сільським населенням самотійно, реальні обсяги якого не враховані статистикою. Їх частка за різними даними складає 30-35 % [2].

Найбільші виробничі потужності хлібопекарської галузі зосереджені, переважно, у регіонах найбільшого виробництва борошна, а також у великих промислових центрах і столиці. Потужності промислових хлібо заводів використовуються на 30-40 %, за винятком хлібо заводів Києва і деяких великих міст, де заводи працюють на повну потужність.

Особливості хлібопекарського виробництва вимагають зменшення транспортних, енергетичних та інших витрат, оптимізації шляхів просування продукції, обґрунтованого ціноутворення. Необхідно забезпечити умови ефективного використання технологічних ліній хлібопекарського виробництва, мінімізувати витрати праці всіх категорій працівників.

Інша проблема – моральне та фізичне застарівання хлібопекарського обладнання, на якому здебільшого працюють «спадкові підприємства» – у минулому потужні підприємства з часів СРСР. На сьогоднішній день практично всі хлібо заводи приватизовані. В основному шляхом перетворення у відкриті та закриті акціонерні товариства. На думку фахівців галузі, низькі темпи оновлення обладнання на вітчизняних хлібо заводах збережуться і надалі через низьку рентабельність виробництва та відсутність державної підтримки галузі. Також ситуацію із модернізацією ускладнило введення в 2005 р. обов'язкової сплати ПДВ на імпорт обладнання, яке вноситься в статутний фонд підприємства. Сьогодні більшість хлібо заводів мають потребу в проведенні реконструкції, заміні технологічного устаткування на більш сучасне, енергозберігаюче, розширення переліку техніки і обладнання та внесення до нього сучасного технологічного обладнання для підвищення ефективності їх діяльності. Важливим завданням

подальшого розвитку ринку хлібобулочних виробів є фінансування наукових досліджень на ринку хлібних виробів, суттєве поліпшення забезпечення попиту споживачів якісними хлібними виробами промислової випічки за прийнятними цінами.

Зниження попиту на промислові хлібні вироби, певною мірою, обумовлене оприлюдненням даних про негативний вплив на здоров'я пекарних дріжджів – грибової флори, вирощеної штучним шляхом, на основі яких зараз готують практично весь хліб і хлібобулочні вироби. Мікробіологічні дослідження свідчать, що грибки дріжджів, які при випічці повністю не гинуть і поступово накопичуються в організмі, дають поштовх до переродження, мутації нормальних клітин, виникнення і розвитку пухлинних процесів, знижують імунітет, роблять сприйнятливим до різних захворювань. З наслідками цього мають справу лікарі: педіатри – з дисбактеріозами дітей, нескінченними алергіями і простудами; вузькі фахівці – з гормональними порушеннями в різних варіантах. Дріжджі закисляють кров, змінюючи її РН-параметр з нейтрального на кислий, провокують збої травного ланцюга, що приводять до різних діагнозів, оскільки пригнічується імунітет.

В той же час, спостерігається зростання попиту на традиційний бездріжджевий хліб, позбавлений зазначених недоліків, який має високий вміст вітамінів групи В, РР, мінеральних речовин, що зберігаються після випічки. Вживання такого хліба зміцнює імунітет і знижує зайву вагу. Бездріжджевий хліб має оздоровчий ефект і високі споживчі властивості: довго не черствіє, при тривалому зберіганні не втрачає смакові якості, корисний при складнощах із травленням, вживання дозволяє заощадити на вітамінах і мікроелементах. Окремі хлібозаводи, враховуючи ці тенденції, вже перейшли на випуск саме бездріжджевого хліба, відновлюючи старовинну рецептуру, проводять власні пошуково-дослідні роботи.

Отже, стратегічні перспективи галузі пов'язані з посиленням її комплексного розвитку, основними напрямками якого є технологічне переозброєння підприємств шляхом заміни устаткування та автоматизації технологій; випуск нових продуктів; зниження матеріало- та енергоємності продукції; формування та використання новітніх технологій, що відповідають економічним, соціальним та екологічним вимогам.

Література

1. Вся правда про хліб / В. Макаренко // Агро Перспектива. – 2007. – №6, 7. – С. 24-27, 34-37.
2. Маркетингові аспекти діяльності суб'єктів ринку хлібобулочних виробів / І. О. Соловйов, О. О. Мурзак // Економіка АПК. – 2005. – № 2. – С. 100-106.

Горпинчук В., Лужняк А., студ.
Науковий керівник: к.е.н., доц. Атаманюк Е.А.
Хмельницький національний університет

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО СПОЖИВЧОГО КОШИКА В УКРАЇНІ

Мінімальний споживчий бюджет – це набір продовольчих і непродовольчих товарів та послуг у натуральному і вартісному вираженні, що забезпечує задоволення основних фізіологічних і соціально-культурних потреб людини [1]. Мінімальний споживчий бюджет формується нормативним методом на основі системи споживчих кошків.

До споживчих кошків включаються науково обґрунтовані, збалансовані за потребою стандартні набори товарів і послуг, основані на мінімальних нормах і нормативах споживання, що розробляються науковими установами та організаціями відповідного профілю. Мінімальний споживчий бюджет розробляється для основних соціально-демографічних груп у середньому на душу населення та на одного члена сім'ї різного складу.

Натурально-речова структура мінімального споживчого бюджету формується із споживчих кошків за такими основними статтями видатків людини або сім'ї: продукти харчування (м'ясо і м'ясопродукти, молоко і молокопродукти, масло тваринне, яйця, риба і рибопродукти, картопля, овочі і баштанні культури, фрукти і ягоди, хліб і хлібопродукти, олія та маргарин, цукор та кондитерські вироби, інші продовольчі товари); одяг, білизна, взуття; предмети санітарії, гігієни, ліки та медикаменти; меблі, посуд, культтовари та інші предмети культурно-побутового та господарського призначення; витрати на житло та комунальні послуги; витрати на культурно-освітні заходи та відпочинок; витрати на побутові послуги, транспорт, зв'язок; витрати на перебування дітей в дошкільних закладах; витрати населення на ведення особистого підсобного господарства в межах, що забезпечують задоволення особистих потреб; обов'язкові платежі.

Склад споживчих кошків затверджується Кабінетом Міністрів України і періодично, але не рідше одного разу на п'ять років, переглядається з урахуванням реальних можливостей економіки республіки та зміни стандартів споживання.

Величина вартості мінімального споживчого бюджету визначається виходячи із середніх цін купівлі відповідних товарів і послуг з урахуванням усіх видів торгівлі. Вартісна оцінка мінімального споживчого